

V R T E C

NAŠA POŠTA

Spoštovani gospod urednik!

Z veseljem prebiram v »Vrtcu« pisma svojih sovrstnikov. Naj Vam tudi jaz napišem nekaj vrstic iz našega kraja.

Naše šolsko leto se je letos začelo zelo pozno. Se pa sedaj bolj pridno učimo, da nadomestimo, kar smo zamudili.

Doma sem iz trga Velike Lašče. Naš kraj je zelo dobro poznan, predvsem po naših velikih možeh: Levstiku, Stritarju in Trubarju, katerih rojstne hiše sem že vse obiskala. Vas pozdravlja

Stritar Anika,
uč. IV. razr. ljudske šole
v Vel. Laščah.

Spoštovani gospod urednik!

Vaš mladinski list mi zelo ugaja. Vneto ga prebiram že celo leto. Zelo lepa povest je »Sedem Bernardkovih«. Tudi »Janezkove domače naloge« rada berem.

Na »Vrtec« sem naročena že drugo leto. Zato Vas lepo prosim, da nam pripravite še mnogo lepih povestic, ki jih otroci radi beremo in tudi odrasli se kar utope vanje.

Doma sem iz znamenite Borovnice, ki ima tudi Pekel s slapovi.

Sedaj Vas lepo pozdravlja

Kržič Angelca,
uč. II. r. viš. lj. š. v Borovnici.

Cenjeni gospod urednik!

Vsak mesec težko pričakujem, da izide »Vrtec«. Letos smo ga pri nas dolgo čakali. Z vso vnemo prebiram razne pripovedke, posebno pa mi je všeč glavna povest »Sedem Bernardkovih«.

Gotovo niste bili še pri nas v Žužemberku, kjer sem jaz doma. Žužemberk je trg. Ima lepo prostorno cerkev na griču in veliko šestrazredno šolo. Kadar smo v šoli pridni, nam gospodična prebere kaj lepega iz »Vrtca«. Takrat smo vselej mirni in pazljivi. Doma sem v mlinu ob reki Krki. Kruha mi nikoli ne manjka, tudi sedaj v vojni ne, hvala Bogu. Naš trg ima veliko zanimivosti, pa jih pridite rajši sami pogledat.

Prav lepo pozdravljam Vas in vse naročnike »Vrtca«.

Danica Tekavčič,
uč. VI. razr. v Žužemberku.

Spoštovani gospod urednik!

Že večkrat sem Vam mislila pisati kot zvesta naročnica »Vrtca«.

Doma sem pod Veliko goro iz prijazne vasice Dane, ki je oddaljena tri četrt ure

od trga Ribnice. Šolo pa obiskujem v Ribnici.

Tu je razvita »suha roba«, ki slovi daleč po svetu. Tudi v naši vasi smo prej imeli lesno trgovino, ki pa je pogorela.

Ako boste kaj hodili okrog Ribnice, me bo zelo veselilo, če se boste oglasili tudi pri nas. Potem Vas pa popeljem še k Novi Stifiti, kjer je znamenita božja pot.

Tudi marsikaj drugih znamenitosti in umetnosti Ribničanov bi Vam še pokazala.

Lepo Vas pozdravlja

Zobec Mimi,
učenka VI. razreda ljudske šole
v Ribnici.

Spoštovani g. urednik!

Z velikim veseljem prebiram »Vrtec«, ki sem ga naročil že v Ribnici. Najbolj so mi všeč »Janezkove domače naloge« in »Naša pošta«.

Obiskujem III. b razr. lj. šole na Ledini. Doma pa sem iz prelepe Ribnice. Prav rad bi Vam napisal kakšno ribniško, pa bi bilo treba Vašega dovoljenja.

V našem razredu nas je 29 dečkov in smo zelo živahni. Imamo zelo dobro g. učiteljico, ki nas uči mnogo lepih stvari.

Iskreno Vas pozdravlja

Radonič Benedikt,
učenec III. b razreda I. deš. lj. šole
v Ljubljani.

Spoštovani g. urednik!

Odločil sem se napisati Vam nekaj vrstic, da se Vam po svojih skromnih močeh zahvalim za ves Vaš trud, ki ga imate z urejevanjem »Vrtca«, ki ga vsak mesec nestrpnost pričakujem.

Ko nam gospa učiteljica razdeli »Vrtec«, takoj pogledam v oni del, kjer je »Pisano polje« in spis »Janezkove domače naloge«.

Pri branju teh vrstic se zelo zabavam in vedno obžalujem, da je vse tako kmalu končano. Potolažim se pa v zavesti, da bo prihodnji mesec zopet izpolnjena moja želja.

Brat in sestra se skoraj stepeta, ker hoče vsak prvi prečitati »Vrtec«.

V želji, da bo naš »Vrtec« še dolgo razveseljeval nas mlade slovenske učence, pošiljam vsem sotrudnikom in čitateljem prav prisrčne pozdrave, Vas, g. urednik, pa še posebno pozdravlja

Tavčar Gorazd,
učenec III. b razreda I. deške lj. šole
v Ljubljani.

VRTEC

Št. 10 1942/43-XXI Letnik 73

Janez Samotar

Junij

ZDAJ ŽE SONCE GRE VISOKO,
KOT DA SAM NEBEŠKI RAJ
SPELJAL V NAŠ DOMAČI KRAJ
SAM JE BOG Z DOBROTNO ROKO!

Janko Samec

Slovenski knjigi

Ti si bilà od zgodnje mi mladosti,
slovenska knjiga, zvesta spremljevalka
in kakor mati dobra svetovalka
ob urah vseh radosti in bridkosti.

Zdaj, ko na pragu svoje sem starosti,
zahvaljena mi bodi zastran nauka,
ker bil vselèj od stavka je do stavka
življenjske poln najgloblje mi modrosti.

Kot starih časov sveto izročilo
si ti duha slovenskega posoda.
O, naj tako še za naprej bi bilo!

In kakor k mizi našega Gospoda
pristopamo za sveto obhajilo,
tako prehajaj večno v rod iz roda!

Zdravko Ocvirk

Drejčkova smola

Drejček zjutraj v šolo gre,
vso pot v strahu premišljuje,
če naj učitelju pove,
naj ga danes ne sprašuje.

Včeraj prav ves božji dan
z igrami se je zabaval.
Ves raztrgan, opraskan
je zvečer domov pritaval.

Zdaj je zbehan in molči.
Ves oblit je z rdečico;
smola pa nad njim preži —
prvi sede v klop z enico.

Sedem Bernardkovih

9.

Takoj popoldne je nastal pri Baliževih prepir. Tone je prišel k očetu in dejal:

»So se že začeli!«

Bernardek je ravnodušno menil, da bo že prišlo, kar mora priti. Vendar je šel za trenutek poslušat na konec bajte. Z brega je odmevalo kričanje. Ker so imeli odprta okna, se je razločila vsaka beseda. Težki glas strica Kozme je odmeval ko veliki zvon, vmes so se oglašale ženske, včasih pa še Jernej Baliž z rezkim, nezadovoljnim glasom. Očitali so si vse mogoče stvari, naposled je pa Kozma dejal, da z ženo kar pojdeta, da ne marata živeti med takimi razbojniki. Jernej mu ni ostal dolžan, naj kar gre, mu je kričal v obraz, zrak se je že popolnoma usmradil zaradi takega nepridiprava.

Videli so, kako se je nekoliko kasneje Kozma res odpravil. Vrata so se odprla in stopil je na vrt z ženo, oba težko obložena z nekakimi kovčegi in vrečami. Hripavo sta še nekaj časa kričala v odprto vežo, naj se pod nosom obrišejo za vse, kar sta jim mislila pustiti in naj nikdar več ne mislijo nanju. Potem sta se hotela odpraviti po vrtu. Kozma je napravil nekaj korakov, pa se je ustavil. Na koncu vrta je stal Podklanški Miha kakor tiste dni, ko je pazil na Jerneja. V roki je držal puško in se na ves glas smejal.

»To se pa res dobro imate,« je zaklical Kozmi. »Kaj šele bo!«

Kozma je spustil od prese-nečenja največji kovčeg in zastrmel v fanta. Potem se je ozrl po ženi.

»Vrag naju čaka,« je zastokal.

Ne nadoma je popadel, kar je nosil, in se obrnil v hišo. Žena je nekaj časa strmel v čuvaja, potem je prepadena zavriskala in odhitela za možem. Vrata v Baliževo hišo so se zaprla in nastala je tišina.

Pred Bernardkovo kočjo je stalo vseh sedem otrok, gledali so presenečeno v breg, še najbolj je bil zadovoljen Bernardek. Silil je otroke, naj se umaknejo v kočjo, zakaj nihče ne ve, kaj bo še nastalo. Tone je takoj razumel očetovo skrb, povlekel je brate za seboj in so napolnili okna.

Tam pred Baliževim vrtom je pa stal čuvaj Miha. Očitno je vzel puško v roke ter jo napolnil. Zdi se, da so vsi razumeli njegovo kretnjo, zakaj iz Baliževega okna je pomolela roka in mu sovražno zagrozila.

»Nazadnje jim nič ne more,« je preudarjal Bernardek, »lahko stoji tam ves dan in vso noč in oni hodijo mimo, kolikor hočejo. Ampak bojijo se pa le. Slabo vest imajo.«

Miha je stal pred vrtom in žvižgal, dokler nista prišla po cesti od Višave dva orožnika. Šla sta hitro in za njima je krevsal nizek človek, občinski sluga Jozelj.

»Nazaj, nazaj!« je nenadoma kriknil Miha in vzdignil puško.

Bernardkovi so planili iz koč.

Tam gori za Baliževo hišo je hitel nekdo z dolgimi koraki v smrečje. Spoznali so Jerneja. Ko je ugledal orožnike, se je premislil, skočil je skozi okno in proti gozdu. Imel je srečo, orožniki so bili v dolini in ga niso opazili, Miha si pa ni upal streljati. Prej ko se je kdo ovedel, je že izginil v hosto.

Zdaj so orožniki pohiteli.

»Da je le gnezdo odkrito, ptiček se bo že vrnil,« je sodel Peregrin.

Lomastili so po hribu, sneli mimogrede iz trgovine kramarja Mihalka, povlekli za sabo bajtarja Majka, ki je izpred hiše hehetajoč se opazoval prizor, kako je Jernej Baliž sodel proti hosti. Nato so krenili proti Baližu.

Ko so premetavali po prostorih, se je nabralo od vseh strani dokaj ljudi. Prišli so vsi Bernardkovi, prišla je stara Maruša, otroci iz vseh bajt iz Brinja, največ je bilo žensk. No, zdaj se je izkazalo, so pripovedovali, vrč hodi toliko časa k vodi, da se ubije. Saj se je vsem zdelo, da kar iz nič niso mogli živeti, delali niso pa nikoli. Kar vse naj poberejo, da bo nekaj časa mir.

»In zaradi mojega denarja!« je vzdihovala Maruša.

»Zaradi kokoši,« je cmokal Bernardek.

Ljudje so že skoraj pozabili, zaradi katerih kokoši misli. Ko jim je razložil, so koj opomnili, da se jim je že ves čas zdelo, da je to Baliževo delo, in vse je pritrjevalo. In kdor je imel kdaj kaj opravka z Jernejem in njegovimi, je zdaj najbolj zabavljal in če ni vedel sam nič posebnega in rokovnjaškega, si je gladko izmislil. Preden se je prikazal orožnik iz hiše, so že vsi verovali, da je Jernej Baliž razbojnik, kakor ga ni še videla dolina in da je to že samo na sebi velika imenitnost, zaradi katere jih bodo zavidali drugi kraji.

Potem se je prikazal orožnik Peregrin. Sopihaajoč si je napravil pot med ljudmi in dejal, naj gredo domov, večer se bliža in treba je kuhati.

»Zaradi mojega denarja, gospod,« je zajavkala Maruša.

»Ko ga pa še nismo ujeli. Jernej jo je pobral v hosto, kadar se vrne, boste pa dobili denar.«

»In zaradi kokoši!« je mežikal Bernardek.

»Tisto pa bo,« je dejal Peregrin resno. »Fanta smo pestili in je priznal, kako je plezal čez plot in v kurnike. Zrel fantiček!«

»Pa mi bodo oprostili,« je zazijal Tomaž.

»Izkazalo se je, kaj prida pa ne boste imeli od tega, ko ste že prestali kazen. Izbrisali pa bodo.«

»Da le izbrišejo,« je vzdihnil Bernardek, »čeprav ga potem spustijo.«

S smehljajočim se obrazom se je obrnil in potegnil fante za seboj. Šli so do plota, tam so sedli, čeprav je stari rekel, da mora iti kuhat. Bernardek je pripovedoval, kako na koncu vselej zmaga pravica, čeprav je vmes že včasih tako obupno, da bi človek kar nehal verjeti. Otroci ga niso poslušali. Tam od Mihalka so pripeljali voz in konje, ustavili so voz na cesti pod hišo in potem so začeli nositi iz Baliževe hiše, kar se je orožnikom zdelo potrebno. Naložili so na voz in nato so sedli nanj vsi Baliževi, kraj njih pa orožnika. Zadaj se je obesil še čuvaj Miha.

»Zdaj pa gredo,« je vzkliknil Bernardek.

Voz je zaropotal po cesti, škripaje zavil mimo Mihalkovih proti Višavi, šel je počasi in se majal. Ljudje so gledali za njim in se počasi razkropili. Bernardek je pa stal s svojimi še dolgo pred kočo. Še noben večer ni bilo polje tako prijetno razsvetljeno, bilo je polno zorečih barv in vsaka stvar je nosila s sabo svojo pesem.

»Zdaj se pojdem učit za ključavničarja,« je dejal Tone sredi pogovora. »Štiri leta in bom nekaj znal. Govoril sem z Matizljem v Dragi, pozna vas in ne bi nič računal. Pa dokler nisem vedel zaradi Baliževih...«

»Tako, tako,« je momljal Bernardek. »Ključavničar je vsekakor boljši ko hlapec. To si si že prav izbral!«

Takrat je prišel po bregu počasi in z opreznimi koraki sam Jernej Baliž. Krenil je proti Bernardkovi koči in jezno zahropel:

»Vsi ste se zbrali, da bi videli, kako bo, kaj ne?«

»Odpeljali so jih,« je dejal Tomaž kratko.

»Videl sem jih, sto korakov od njih sem stal. No, ne upajo se za mano. Naj le pridejo!«

Tomaž je nekaj časa momljal, kakor da išče primerne besede, nato je z muko pojasnil: »Zdaj tudi zaradi kokoši že vemo.«

»Zaradi tistih tvojih?«

»Zaradi vaših,« je pripomnil Bernardek, »tistih, ki ste jih pobrali pri Mihalkovih.«

»To boš še preklicano dolgo čakal!«

»Henrik je priznal, kako je lezel čez plot.«

Baliž je stal pred Bernardkom, obraz se mu je napolnil z jezo, nato je nenadoma srdito zaklel in odhitel proti svoji koči. Vrata so bila zaklenjena, ropotal je nekaj časa po njih, nato je vlomil okno in zlezal skozenj. Čez četrť ure je zlezal na vrt in vlekel s seboj veliko culo. Odpravil se je naravnost proti gozdu.

Čez teden dni so ga ujeli v samotni krčmi na ovinkih. Spal je v seniku in ni mogel uti.

Bernardka so klicali še dvakrat na sodišče, da je povedal, kar je vedel. Jerneja, Kozmo in Henrika so spravili za nekaj let, ženske so se pa vrnile. Hodile so za vsakdanjimi opravki čudno poparjene in se niso menile za druge ljudi.

Tone je pa odšel v Drago. Tako je prvi od sedmih nastopil svojo pot.

Koča pod bregom se je počasi praznila, dokler ni ostal sam Tomaž. Dobrovoljno je hodil za delom od dneva do dneva, dokler ni prišla nedelja. Tedaj so prišli fantje od vseh strani. Nič se še niso spremenili in uporno so premišljevali, kako bi svoj breg premaknili nekam v široko polje, da bi mogli svobodneje dihati.

Gotovo se jim bo to kdaj posrečilo...

Janko Samec

Šola

Bilà si hram mi znanja in modrosti
že od življenja mojih mladih let,
ko v tebi rasel sem ko v polju cvet
in si iz knjig nabiral učenosti.

Ko v glavi je biló vsegà zadosti,
pa si v življenje me spustila v svet,
a sem nazaj se k tebi vrnil spet,
da druge bi učil do dni starosti.

Zdaj, ko poslavljam se po letih truda,
tako mi ljuba tvoja klóp je vsaka,
kot draga kmetu je domača gruda.

Na njej od zore delal je do mraka
in je doživljal vsa življenjska čuda,
da z lahkim srcem zdaj na smrt le čaka.

Mauser Karel

Učiteljica

Ilustriral O. Gaspari

Veselo čebljanje v razredu je na mah utihnilo in šestdeset otroških oči je splašeno zrlo v učitelja, ki je stopil pred tablo.

»Gospodične učiteljice ne bo, ker je nevarno zbolela in so jo odpeljali v bolnišnico. Vse lepo pozdravlja in vas prosi, da molite zanjo.«

Tako je dejal gospod učitelj tiho in vzel v roke čitanko. Po celi sobi se je ulegel molk kakor v drevesno krošnjo, kadar ščebetajoči ptički začutijo jastreba. Drobní obrazki so žalostno zastrmeli tja v tablo in Marjetka v prvi klopi je začela ihteti.

»Saj gospodična ne bo umrla,« je zajokal na glas Rožnikov Poldek, ki je dobil pri učiteljici vsak dan kos kruha, ker ni imel matere.

Po razredu se je pričelo premikanje in hlipanje in v drobne otroške dlani so kapljale solze. Učitelj je položil knjigo na klop in stopil k oknu. Nenadoma se je obrnil in hripavo dejal:

»Pospravite, danes ne bo šole.«

Med molitvijo je dvakrat potegnil z roko preko oči.

Zunaj je bilo krasno pomladno jutro. Sonce je vriskalo preko modrega neba, prve čebele so se že lovile po modrih podleskih in na zelenem listju je minevala jutranja rosa. Toda nekaj je manjkalo in otroci so se brez vrišča porazgubili po vasi.

V šoli ni bilo več tako prijetno kakor prej. Močni učiteljev glas je grmel po sobi, da si Grmov Cenek še vrtavke ni upal privleči na dan. Tako puste in samotne so bile ure, čeprav je sonce sijalo skozi okna kakor prejšnje dni. Rožnikov Poldek je zaman čakal na svoj kos kruha, na katerega se je tako privadil. In med odmorom na vrtu ni bilo nikogar, ki bi pripovedoval pravljice.

Čez dober teden, neko soboto dopoldne, je učitelj napisal na tablo kratko pismo in nato ga je Selčeva Marjetka prepisala na lep, bel papir. Na koncu so se vsi podpisali. Tako krive in nerodne so bile črke, toda vsaka je bila kos srca in tiha prošnja, da bi se gospodična kmalu vrnila. V vse obraze je planilo upanje, oči so oživele in toplo pričakovanje je leglo v vsa otroška srca.

Kmalu je prišel odgovor. Dolgo pismo je bilo in gospod učitelj ga je bral prav počasi. »Jokala sem od veselja, otročiči moji, da ste se me spomnili. Kmalu se vidimo. Iz bolnišnice bom kmalu odšla, toda štirinajst dni ostanem še v mestu, da se docela popravim.« Prav tako je stalo v pismu in še mnogo lepega zraven.

Otroci so začeli šteti dneve. »Še desetkrat gremo spat, pa bo gospodična prišla,« je preračunala Marjetka. Kako polni hrepenenja so bili tisti dnevi. Zadnji so bili zlasti za Rožnikovega Poldka zorhani nemira in pričakovanja. Naskrivaj je hodil v Grbovce oprezovat, če bi morda slučajno prišla s popoldanskim vlakom.

V nedeljo popoldne po krščanskem nauku je šla z njim tudi Marjetka. Počasi sta hodila pod gostim smrekovjem, ki je viselo nad stezico.

»Danes prav gotovo pride,« je čebljala Marjetka in popravljala rožnato ruto. »Takrat, ko je šla na materin pogreb, se je tudi v nedeljo vrnila.«

»Kar tukajle počakajva,« se je ustavil Poldek na križpotju pod košato jelko. »Od tu se dobro vidi na travnik. Zdaleč jo bova lahko opazila.«

Tokrat nista čakala zaman. Ko je šla skozi Ravnikovo hosto, jo je Marjetka spoznala po klobuku. Kakor ponorela je zgrabila Poldka za roko in stekla sta proti travniku. Ko sta se zasopla ustavila pred njo, nista vedela reči besedo.

»Marjetka, Poldek! Ti otroka moja.«

Gospodična je položila kovčeg na tla in objela oba okrog vratu. Med potjo je šla z robcem preko oči.

»Nihče ti ni dajal kruha, kajne, revček,« je pobožala Poldka po glavi. Glas se ji je kar zatikal.

Drugo jutro, ko je stopila v razred, se je vse nabralo okrog nje. Tiščali so vanjo kakor piščančki v kokljo. Rož so ji prinesli, zapoznelih telohov in marjetic, da ni vedela kam z njimi. Na vseh obrazkih je sijala sreča in nagovarjali so jo vse vprek.

Ko so znova sedli v klopi, je gospodična stopila na oder. Še je šumelo po razredu kakor v panju, toda to je bilo šumenje veselega, sončnega dne.

Trideset obrazkov je začudeno zastrmelo v ganjeno učiteljico.

ISANO POLJE

K. Hafner

Murenček goslač

Ilustr. M. Vogelnik

Svoje dni je živel murenček, ki je znal prekrasno igrati na gosli. Zato so mu pravili murenček goslač. Svoj domek si je izgrebel na ozarah blizu gozda in v njem je živel sam s svojimi goslimi in svojo pesmijo. V lepih poletnih večerih si je napol strune na goslih in pričel je igrati tako milo in lepo, da je šla njegova pesem do srca vsem, ki so jo slišali. Takrat so si živalce, ki so stanovale blizu njega, šepetale med seboj: »Slišite, murenček

igra. Pojdimo ga poslušat.« In so prišle: debeluška pikapolončica, skokonoga kobilica, krilati metuljček belinček in še pajek krvolok, ki si je napol svoje mreže med vejami belega trnja. Počenile so okoli murenčkove jamice in so poslušale. Včasih je bil murenček žalosten in tedaj je igral na svojo gosli tako milo in žalostno, da so vse živalce povsile glavice in so debeluški pikapolončici debele solze tekle po napetem trebuščku. Včasih pa je bil vesel in takrat je godel same poskočne, da so živalce prešerno vriskale, poskakovale in plesale: hola-drija, holadra.

Nekega popoldne pa je sedel murenček žalosten pred svojo luknjico in kislo kremžil črni obrazek. Mimo je prišel pajek krvolok, zagledal murenčka in ga vprašal: »Hej, murenček, zakaj si pa danes tako žalosten?«

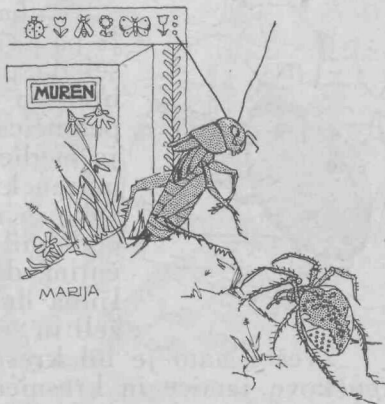
»I, kaj bi ne bil,« je odgovoril murenček, »ko pa sem bolan. Prehladil sem se in zdaj me trga v roki, da bi kar jokal od same bolečine.«

»Revček!« je rekel pajek. »Pa bi igral, morda ti bo bolečina minila ob lepi pesmi.«

»I, kako bom igral, ko pa roke še stegniti ne morem.«

Pajek je pomislil, nato pa znova vprašal: »Torej nam nocoj ne boš igral? Tako smo se že veselili tvojih pesmi. Saj veš, nocoj je kresni večer in k nam bodo prišle v goste tudi kresničice s svojimi lučkami. Namenili smo se, da bomo rajali in plesali prav do belega dne. Ti nam boš pa godel.«

»Zelo mi je žal,« je rekel murenček, »ampak kot vidiš, res ne bom mogel. Poskrbite si drugega godca.«

»I kje ga bomo pa tako hitro iztahnili? In pa, saj tako lepo kot ti ne zna nihče igrati devet dežel daleč naokoli. Veš kaj, kar urno bom šel povprašat živalce, morda te pa more katera ozdraviti. Brez tebe nočnejšjega večera res ne moremo prirediti.«

In pajek je stegnil svoje dolge noge in odšel na pot, da poišče zdravnika za bolnega murenčka.

Prvo je srečal debeluško pikapolončico. Razveselil se je in rekel:

»Glej, glej, ravno prav, da sem te dobil. Saj so svoj čas pravili, da znaš nekoliko zdraviti. Vidiš, murenček, naš godec, je zbolel in ga po roki trga. Če ga takoj ne ozdraviš, nam nocoj ne bo mogel igrati in potem bomo imeli kisel kresni večer. Kaj bodo pa rekly kresničice, noričice, ki smo jih povabili v goste?«

Pikapolončica je poslušala pajka, potem pa rekla: »O, tisto pa že. Če ni nič hujšega, upam, da bom murenčka prav hitro ozdravila. Veš, obkladke z brezovim sokom mora devati na roko, pa bo urno zdrav.«

»Oh,« se je razveselil pajek, »saj sem vedel, da sem prav naletel, ko sem tebe srečal. Kar urno na delo in pripravi obkladke za našega ljubega murenčka.«

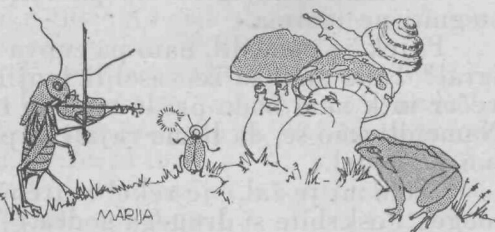
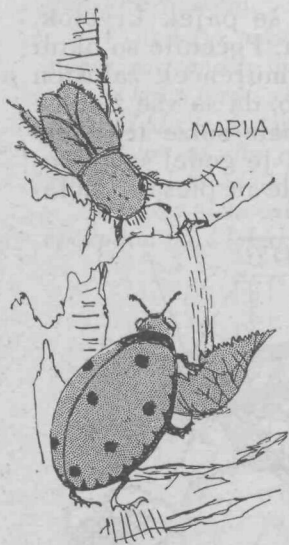
»Že,« je rekla pikapolončica. »Toda kdo mi bo natočil brezovega soka, ko pa ima breza tako trdo lubje, da ga jaz ne morem prevrtati. Morala bi dobiti hroščka lubadarja. Ta bi pa že zmogel.«

»O, tega ti pa že jaz preskrbim,« je bil pajek takoj pripravljen pomagati. »Kar tukajle me počakaj, kmalu ti ga pripeljem.«

Pikapolončica je počenila v travo, pajek pa se je spravil na pot za lubadarjem. Kmalu ga je našel, ga zapletel v svojo mrežo in rekel: »Hoj, ljubi lubadarček, kar z menoj. Pikapolončica te že čaka, da ji navrtiš belo brezo in natočiš zdravilnega soka za našega ubogega murenčka.«

Lubadar se ni branil; kako neki bi se, ko ga je pa pajek stiskal v svoji mreži. S pajkom je odšel do pikapolončice in skupaj so poiskali lepo brezovo drevo. Lubadar je navrtal lubje, pikapolončica je nastavila velik bukov list, ki si ga je medtem pripravila, in nato se je odpravila k murenčku na ozare. Navezala mu je list na bolno roko in murenčku je kmalu odleglo. Veselo si je oddahnil in rekel: »No, zdaj je pa že dobro. Zdaj čutim, da bom zopet lahko igral. Lepa hvala ti, ljuba debeluška, najboljša zdravnica v vsej deželi in še daleč naokoli.«

Zvečer nato je bil kresni večer. Živalce so se zbrale okoli murenčkove jamice in kresnice so zažgale kres, tako visok, da višjega ni bilo v vsej deželi. Še skokonoga kobilica si ga ni upala preskočiti. Murenček, ki je bil zopet zdrav, je napel svoje strune in je godel vso dolgo noč. Živalce pa so rajale in plesale do belega dne.

Kraljevič in čarovnica

Pravljica. Pripoveduje C. Golar

Ilustriral Fr. Godec

Za morjem, v daljni državi, je vladal nekoč kralj s kraljico. Imela sta sina, ki je bil od rojstva nem.

Kraljeviču je bilo že dvanajst let. Nekega dne gre kakor po navadi v konjski hlev k hlapcu, svojemu prijatelju, da bi mu ta pravil povesti. Tudi tisti dan bi jih bil rad poslušal, a namesto tega mu reče hlapec:

»Ljubi kraljevič, tvoja mati bo dobila hčer, ki bo strašna čarovnica. Pojdi hitro k očetu in ga prosi, naj ti da najboljšega konja, ki ga ima v hlevu. In potem odjedi daleč proč, ako hočeš ubežati svoji sestri.«

Kraljevič gre brž k očetu in takrat nenadoma izpregovori, prvič v svojem življenju. Kralj, njegov oče, je bil tega tako vesel, da ga ni šele vpraševal, čemu bo potreboval konja, temveč je takoj ukazal, naj mu osedlajo najboljšega konja.

Dolgo dolgo je jezdil, slednjič pride k dvema starima ženicama, ki sta predli. Vpraša ju, ako sme ostati pri njiju. Odgovorita mu:

»Ljubi kraljevič, zelo radi bi te sprejeli, ali nama ni usojeno več dolgo življenje. Glej, kadar bova porabili vse šivanke, kar jih je v tej omarici, in pošili vse niti, pride takoj smrt po naju.«

Kraljeviču je bilo hudo in je odjezdil naprej.

Dolgo dolgo je jezdil, preden je došel do moža, ki je podiral drevesa. Prosil ga je:

»Vzemi me k sebi!«

»Zelo rad bi te sprejel, ljubi kraljevič, ali ne bom več dolgo živel. Poglej, ko porujem te hraste s koreninami vred, pride takoj smrt pome.«

Kraljevič je bil hudo žalosten in je odjezdil naprej.

Pride k velikanu, ki je prestavljal gore, in ga prosi, naj ga sprejme. Ta pa mu odgovori:

»Saj bi te rad sprejel, ljubi kraljevič, pa mi ni usojeno dolgo življenje. Poglej, še teh par gor imam premakniti, potlej pa pride smrt pome.«

Kraljevič je bridko zajokal in odjezdil naprej.

Dolgo dolgo je jezdil, slednjič je došel k sončevi sestri, ki ga je prijazno sprejela. Dala mu je jesti in piti in ga je imela kot svojega sina.

Kraljeviču se je dobro godilo, ali slednjič

mu je bilo dolgčas in tesno pri srcu. Rad bi vedel, kaj se godi doma. Stopil je na visoko goro, pogledal proti očetovi hiši in videl, da je vse razdrto in do

temelja porušeno. Bridko je vzdihoval in jokal. Ko pride domov, ga vpraša sončeva sestra:

»Ljubi kraljevič, zakaj imaš tako objokane oči?«

On ji odgovori:

»To je od vetra, ki mi je pihal nasproti.«

Drugi dan gre kraljevič zopet gledat proti očetovi hiši in zopet se je moral izgovarjati, ker je imel objokane oči. Tretji dan pa mu ni pomagal izgovor in je priznal sončevi sestri vse in jo prosil, naj ga pusti domov. Najprej ni hotela o tem nič slišati, potem pa mu je le dovolila. Pustila ga je in mu dala na pot ščetko, glavniček in dve čarovni jabolki. Naj je bil še tako star, kdor je pokusil jabolko, je bil mahoma zopet mlad.

Kraljevič pride mimo velikana, ki je prestavljal gore. Ostala mu je samo še ena gora. Kraljevič vzame ščetko in jo vrže na tla. Nenadoma so zrasle iz zemlje visoke gore, ki so segale prav do neba, druga za drugo, vsaka višja od prejšnje. Prestavljač gorá je bil jako vesel in je šel z novimi močmi na delo.

Na svoji poti pride kraljevič tudi k možu, ki je rual drevesa in ki so mu ostali le še trije hrasti. Kraljevič vzame glavniček in ga vrže na tla. Kamor je seglo oko, so se vzdignili iz zemlje mahoma gosti hrastovi gozdovi, ki so zeleneli in šumeli. Eno drevo je bilo mogočnejše od drugega. Ruvač dreves je bil zelo vesel. Zahvalil se je kraljeviču in šel ruvat stoletne hraste.

Kmalu ali ne kmalu pride kraljevič k obema starima ženicama, ki sta šivali, in jima dá čarovni jabolki. Ko sta jih pokusili, sta bili mahoma zopet mladi. Iz hvaležnosti sta mu darovali pisan robček. Kdor je z robčkom zamahnil, je nastalo za njim široko jezero.

Po dolgem času je dospel kraljevič zopet v očetovo hišo. Prišla mu je naproti sestra čarovnica in se mu prilizovala.

»Ljubi bratec, sedi za trenutek v dvorano in igraj na gosli, medtem bom pripravila večerjo.«

Kraljevič sede in potegne po strunah. Kar prileti iz luknjice miška in reče s človeškim glasom:

»Reši se, kraljevič, in pobegni! Tvoja sestra si je šla brusit zobe.«

Kraljevič steče brž pred vrata, skoči na konja in urno odjezdi, miška pa je skakala po strunah sem in tja, da bi sestra ne opazila, da je brat pobegnil.

Čarovnica si je nabrusila zobe. Plane v dvorano in vidi, da ni nikogar tukaj, le miška je smuknila v luknjico. Od togote je zaškripala z zobmi in jo udrla za bratom.

Kraljevič zasliši za seboj hrušč, se obrne in vidi svojo sestro čarovnico, ki se žene za njim. Zamahne z robcem, mahoma nastane široko jezero.

Preden je čarovnica preplavala jezero, je bil kraljevič že daleč naprej.

Še hitreje se spusti za njim, bila mu je že čisto blizu. Tedaj pa zapazi tisti, ki je podiral drevesa, da beži kraljevič pred čarovnico. Izruje celo šumo hrastov in jih zavali na pot.

Čarovnica ni mogla naprej. Začela jih je gristi in glodati in se je s težavo preglodala skozi, medtem pa je bil kraljevič že daleč naprej.

Čarovnica jo še besneje udere za njim. Le malo je manjkalo, pa bi ga imela. Tedaj zagleda tisti, ki je podiral gore, čarovnico. Zagrabi najvišjo goro in jo zavali na sredo poti in postavi še drugo vrhu te. Preden je čarovnica preplezala goro, je bil kraljevič že daleč, daleč. Nazadnje pa je čarovnica le prišla čez goro in je kraljeviča že skoraj dohitela. Bila je čisto blizu njega in je zakričala:

»To pot mi ne uideš!«

Drla je za njim, grabila je po njem, še malo — v tistem trenutku pa je pridirjal k hiši sončeve sestre in zaklical:

»Sonce, ljubo sonce, odpri mi okence!«

Sončeva sestra odpre okno in kraljevič skoči s konjem vred v hišo. Čarovnica pa ni mogla skozi in je prosila in prosila, naj ji izroče brata. Sončeva sestra se seveda še ozrla ni nanjo, še manj da bi ji izročila brata. Tedaj reče čarovnica:

»Kraljevič se mora z menoj za stavo tehtati!«

In res, sončeva sestra privoli v to. Kraljevič stopi prvi na tehtnico, na drugi konec pa se zavalji čarovnica. V tistem trenutku že požene kraljeviča s tako silo v višino, da je priletel naravnost v sonce in v naročje sončevi sestri.

Hudobna čarovnica pa se je pogreznila s tehtnico v zemljo tri sto sežnjev in še do danes ni prišla na beli dan.

KONEC ŠOLE

Še dober mesec in prosti bomo zopet kot ptički pod nebom. Nihče ne bo oviral naše svobode — to se pravi, le nalog ne bo več in neprestanega učenja, ampak bolj igre, kopanje in razveseljevanje na prostem.

Zato nas pa zdaj ob koncu šole malo bolj pritiskajo. Kar naprej je izpraševanje in ponavljanje, skoraj pri vseh predmetih. Mnogi med nami se res boje, da bi obsedeli, zato se potrudijo, kolikor se da. Hudo je pač, kadar teče človeku voda v grlo. A tako otepanje pred nesrečo je velikokrat prepozno. Zamujeno se ne da zlepa popraviti.

Smejati se moram sosedovemu Jožku, ki ne more v šoli nikoli mirno sedeti. Učiteljica mu je zato obljubila iz vedenja slab red. Jožka zdaj skrbi, da bi učiteljica tega res ne izvršila. Takole je razlagal zadnjič na vrtu svoji materi to zadevo: »Kajne, mama, če bom zadnje dneve mirno sedel v šoli, bo gospodična videla, da sem se poboljšal in mi bo dala v sedenju dober red.« Tako je Jožek zamenjal vedenje s sedenjem. Zdaj menda res tako trdno sedi, kot bi bil pribit, kar je za táko živo srebro, kot je Jožek, gotovo višek premagovanja.

Mi iz četrtega razreda pa imamo že bolj resne skrbi. Mnogi bomo odšli v srednje šole in treba se je precej potruditi, da ne bo pri izpitih sramote. Ne morem si misliti, s kako težkim srcem bi se drugo leto vračal nazaj v ljudsko šolo, če bi pri izpitu padel. Vsi bi kazali name, češ: izvrgli so ga, nič ne zna. Kam bi skrtil oči pred gospodom učiteljem, ki je imel toliko truda z nami. In doma, doma: počitnice bi bile popolnoma pokvar-

jene in poslušal bi neprestano očitke, da nisem za nobeno rabo na svetu, ampak samo za pokoro. To bi sploh ne bile počitnice, ampak prave vice. Na botrčka se še spomniti ne smem. K njemu bi si tako ne upal na počitnice, če bi me še tako vabil.

Zadnje čase smo vsi tako pridni, da se nam čudijo doma in v šoli. Malo težko se pa le človeku zdi, ko zapušča ljudsko šolo. Mislim si, da so bila to najlepša in najbrezskrbnejša leta. S součenci smo se kar najbolj razumeli in tudi z gospodi učitelji. Če kdaj ni bilo vse tako, kot bi bilo moralo biti, smo bili menda le mi vzrok. Vsaj tako se mi zdi, ako vso stvar natančneje premišljujem. Neverjetno je, da bi bili učitelji hudi, ako bi se mi lepo vedli, se pridno učili in dobro znali. To se mi zdi naravnost nemogoče in bi bil to narobe svet.

Za konec šolskega leta se na tihem pripravljamo, kako se bomo poslovili od gospodov učiteljev. Za rože smo že poskrbeli. Prinesel jih bo Jeranov Silvo. Njegov oče je vrtnar in ima rož nič koliko in kakršnih koli si kdo želi. Za govornika so pa določili mene, češ da imam žilico za take reči. Kako je s to žilico, res malo dvomim. Bojim se, da se bo začela ta žilica v odločilnem trenutku tresti in lahko še počí, to se pravi, sošoleci bodo počili v smeh, če ga tako polomim kot Semenov Janko, ki je gospodu učitelju v imenu vsega razreda voščil vesele božične praznike in srečno novo leto — pred velikonočnimi prazniki. Zareklo se mu je, pa je tudi veljalo, samo malo smešno je bilo vse skupaj. Gospod učitelj je vzel voščilo za dobro, le Janko je odšel v klop poparjen in rdeč kot kuhan rak. Jaz bom pa prej vse lepo napisal in se glasno učil na pamet, da se mi ne pripeti kaka nerodnost.

S tem naj končam svoje domače naloge in želim vsem »Vrtčevim«
bralcem vesele in primerno dolge počitnice. Janezek Zlatoper.

Ob koncu leta

S to številko zaključujemo 73. letnik »Vrtca«. Uredništvo in uprava se najtopleje zahvaljujeta cenjenim sotrudnikom, poverjenikom in zvestim naročnikom za sodelovanje in pomoč. Iskreno jih prosimo, da ohranijo tudi v bodoče »Vrtca« svojo naklonjenost. Zato že danes lepo prosimo: Priglasite se takoj v začetku novega šolskega leta kot naročniki. Letos mnogi niso mogli več dobiti vseh števil, ker so predolgo odlašali z naročilom. Prijavite nam takoj ob izidu prve številke naročnike, ker prihranite s tem upravi skrb, v koliko izvodih naj se list tiska.

Dolžniki naj čimprej poravnajo zaostalo naročnino. Zadnjo številko moramo nerednim plačnikom zadržati toliko časa, da bo dolg poravnan.

Oni, ki žele vezane izvode, naj pohite, ker jih imamo le omejeno število. Vezan letnik stane 30 lir. Naročila sprejema uprava »Vrtca« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica št. 2 (H. Ničman).

Vsem prijateljem in naročnikom želimo blagodejne in mirne počitniške dneve. Uredništvo in uprava.

Rešitev ugank v 9. številki »Vrta«

1. Beri prvi, zadnji, drugi, predzadnji... kvadrateg zgoraj: *Pšenica — naših polj kraljica.*
2. Beri vrste gori, doli... začeni zadaj: *Mamicam za god želimo mnogo zdravja in veselja.*
3. Jemlji navzdol svetle in temne kvadratke, spodnje tri vrste pa v vodoravni smeri: *Pridi sveti Duh in napolni srca svojih vernih.*
4. Začni spodaj levo in beri vsako drugo vrsto navzgor: *Kadar obiše nas maj, zemljo pretvori nam v raj.*
5. Beri sem in tja navzdol in spodaj vodoravno nazaj: *Vesele počitnice!*

Uganke so pravilno rešili:

Borovnica: Debevec Julka, Debevec Veronika, Kovačič Srečko, Taučar Maruška, Košir Marija, Hrovatin Helca, Levstik Fani, Kos Cilka, Cerk Antonija, Makovec Milka, Trček Franc, Bizjak Antonija. — Brezovica: Založnik Alojzija, Marinko Anica, Kržič Angelca, Seliškar Janez.

Črnomelj: Springer Rozina, Grahek Francka, Čurk Mici, Grahek Lado, Lovrin Anica, Plut Rozina, Jerman Mimica, Jerman Marija, Kure Zalka, Weiss Pavel, Penič Alojz, Kočevar Lojze, Gorupič Nevenka, Grahek Tončka, Zemljič Jožica, Grahek Milka, Glazer Anica, Grzin Tončka, Konda Polde, Medle Olga, Doltar Jože, Planinc Nadica, Grahek Angela, Novak Marija, Grahek Franc, Papež Pavle, Grahek Jože, Černe Alojzija, Kobetič Dorica, Švajger Tončka, Grahek Frančiška, Planinc Mimica, Schweiger Ivica, Vončina Marjan, Bohte Marija, Biček Nežka, Krumberger Franc, Štukelj Štefka, Stariha Franc.

Daljna vas: Nebec Vera. — Dev. M. v Polju: Avbelj Ida, Šuštar Milka, Drofenik Franc, Klešnik Jožef, Holozan Ivica, Groznik Vida, Žitnik Leopoldina, Pečar Jožefa, Krmec Frančiška, Omahan Ivana, Šmauc Breda, Omahan Gabrijela, Petrič Gabrijela, Dovč Cirila, Cimerman Anica, Stare Franc, Gale Ladislav, Kocijančič Ana, Babnik Stanislav, Babnik Dragi, Groznik Tanja, Sirnik Magdalena, Kosanc Anica, Markič Ivan, Kogej Sonja, Kuder Valentin, Taurer Majda, Trtnik Mimi, Podobnik Ivan, Lipovč Vanda. — Dobrova: Zadnikar Angelca, Strušnik Pavla. — Dolenja Nemška vas: Mežan Adolf. — Dolenja vas pri Ribnici: Škulj Marica, Hren Francka, Rus Malči.

Gradac: Jakša Stefan in Anica, Udovč Matija, Plut Damjan, Ljubič Nada. — Griblje: Jaklič Jakob, Drago Vid in Janez. — Grosuplje: Trošt Alojzij.

Kočevje: Kamenar Sonja.

Ljubljana: Kunc Marija, Föderansperg Andrej, Ločnikar Antonija, Merjasec Vera, Tomšič Anica, Zalar Majdka, Sinkovec Anton, Brandstätter Majda, Bergant Marinka, Gregorčič Matilda, Peternel Zdenka, Gabrovšek Janez, Metlika Anton, Kocjančič Ivan, Knafelj Jožica, Habič Janez, Sever Marijana, Kosec Doris, Kelemina Doris, Miklavc Franc, Lavrič Miroslava, Tomšič Milica, Suhadolnik Ivko, Blažun Stanislav, Štoviček Svato in Majda, Bras Vladimir, Knafelj Jožica, Gorišek Fani, Kajnc Verica, Jurjavčič Krista, Bezljaj Ivica, Schubert Marija, Baus Vera, Pavlovec Rajko, Vrhovec Jože, Štoviček Dalibor, Javornik Staša, Javornik Deso, Škerl Anton, Buh Janez, Lenarčič Alenka, Križaj Cirila, Kregar Elizabeta, Kelbič Anica, Skončar Milica, Jerančič Doroteja, Kaplan Franc, Lindič Magda, Juren Pavel, Stražišar Jelka, Mohar Draga, Jakulin Božo, Doič Boris, Leiler Hubert, Pavlin Sonja, Pečan Marija, Pančur Štefka, Lotrič Polde, Stefančič Peter, Jakopin Anton, Oroszy Hubert, Kolarovič Svetislav, Debevec Bogo, Puc Jožef, Jeglič Francek, Smersu Jurij, Vadnjal Silva, Novak Marija, Šemrl Ivan, Tomšič Marijan, Noč Ivanka, Mulaček Francek, Sitar Marija in Katarina, Petrovič Danica, Mikl Iva, Muravec Rosaria, Sever Fanči, Zelnik Judita, Erbežnik Inka, Kosovel Marija, Perat Fani, Pogačnik Anton, Kahofer Pavla, Prijatelj Vera, Remih Cvetka, Kosi Ivan, Gorenc Ivanka, Šmuc Miha, Lotrič Helena, Kosec Peter, Žvokelj Marko, Levstik Biserka, Praznik Sonja, Puhan Anica, Kranjc Ljudmila, Videnšek Bogumila, Pribošič Jože, Dular Janez, Bano Milenka, Primc Meri, Devetak Ema, Paučnik Oton, Svilar Petar in Majda, Petelin Janez, Berce Anica, Müller Milica, Porenta Danica, Galovič Ančka, Križman Zorka, Cesnik Franc, Rott Joško in Marija, Lesar Alojzij, Sedej Marjan, Medveček Dragica, Pirc Majda, Rožič Breda, Pignat Janez, Jernejčič Jernej, Seme Tatjana, Januš Milena, Terzinar Cvetka, Sever Jožica, Kopitar Tatjana, Andlovec Lilica, Ivanc Silvo, Seli-

škar Cecilija, Špeletič Majda in Valentina, Šiler Majda, Pajnič Viljem, Zidar Pavel, Boštice Nuša, Pelan Majda, Potočnik Zdenka, Jakopič Breda, Mojzer Marlena, Serajnik Juša, Stefančič Pavla, Predovič Marija, Lindtner Desa, Strojan Brigita, Laurenčič Pija, Kosar Jožica, Janežič Tončka, Večerin Jelka, Mučič Milena, Grosman Terezija, Kuret Efrema, Skofic Fani, Kačar Marija, Velikonja Metka, Ravnič Sonja, Pavčič Nelka, Klavžar Slavka, Zorman Marija, Hartman Saša, Hrušovar Mihaela, Trtnik Jožica, Čučnik Angela, Hlebš Majda, Petrič Marija, Smrajc Tončka, Orehek Sonja, Belič Milena, Gamšek Rozalija, Sedej Majda, Rybaš Ljerka, Hočevar Boža, Rakušček Vera, Nograšek Peter, Mizerit Marjan, Dovgan Marta, Pleteršek Helena, Škraba Janez, Gajeta Urška, Taškar Zinka, Perkavec Tanja, Pokorn Breda, Braune Lea, Velkavrh Zinka, Planina Tomaž, Petelin Stanka, Blaško Karmen, Janežič Janko, Indof Ivanka, Rosina Mitja, Srebot Jeni, Kemperle Zora, Lenassi Božidar, Virant Meta, Zupančič Pavla, Rode Marica.

Metlika: Meznaršič Danica.

Notranje gorice: Kozin Vera, Založnik Miroslava. — Novo mesto: Flandja Katarina, Rostan Anton, Pirc Alojzij.

Planina pri R.: Kunc Elizabeta. — Preserje: Zdešar Ivanka, Pristavec Leopold, Žitko Pepka, Drašler Ivana. — Podzemelj: Kralj Janez, Tomc Nikolaj. — Ponikve pri Dobrepoljah: Bambič Ciril, Bambič Metod, Brodnik Franc, Gačnik Jože, Kovačič Jože, Pavlin Franc, Adamič Anica, Francelj Danica, Levstik Marija, Škulj Anka, Tomšič Marija, Pavlin Marija.

Rakična: Šivic Jožefa, Ulaga Jelka. — Rovte: Kogovšek Janez. — Ribnica: Simonič Marija, Ponikvar Ani, Ambrožič Frančiška, Arko Ivanka, Čampa Roza, Mlakar Jože, Krajec Rezka, Lesar Regina, Ban Marta, Košele Marija, Šmalc Anica, Zobec Mimi, Mate Neža, Bolha Angelca, Govže Stanislava, Vidmar Cvetka, Klun Jožica, Ilc Ljudmila, Bolha Marija, Divjak Zlata, Bolha Angelca, Starc Marica, Mihelič Marija, Lovšin Angelca, Pogorelec Albina, Rus Anica, Jamnik Jože, Kos Pavla in Anica, Pirkovič Metoda, Levstek Angela, Lovšin Lojzka, Gornik Anica, Šmalc Francka, Kožar Ivanka, Debeljak Pavlinka, Petek Vida.

Stična: Bubenček Vlasta, Ceglar Alojz, Ceglar Draga, Ceglar Marija, Ceglar Tončka, Dremelj Vida, Erjavec Alojzij, Eržen Ivan, Eržen Roman, Grabljevec Marija, Jordan Božo, Kastelec Franc, Klemenčič Avguštin, Kosten Ivana, Kosten Jožefa, Lampret Ana, Lampret Jožefa, Ljubič Franc, Miklavčič Milica, Medved Lojzka, Medved Tonček, Mehle Milena, Perovšek Karel, Roglič Ida, Samec Agata, Strmole Ivan, Šiška Milica, Štepec Fanči, Štrubelj Nada, Turel Milan, Vidmar Jože, Vrhovec Jože, Zaletelj Tonček, Zaman Milena.

Šmartno ob S.: Keber Ivanka.

Vrhnika: Leskovec Anton, Medič Ivanka, Rijavec Mirjam, Potrebujš Antonija, Arhar Marija, Bovha Antonija, Fefer Anton, Končan Jože, Petkovšek Janez, Oblak Jožefa, Jurca Ivanka, Troha Tončka, Boh Ivanka, Masten Jožica, Reven Ivanka, Petkovšek Betka, Oblak Janko, Novak Herman, Markelj Cirila, Dobrovoljc Janez, Uršič Branko, Seliškar Franc, Dobrovoljc Andrej, Demšar Ana, Petrovčič France, Podobnik Vinko, Markelj Poldo, Kogovšek Marija, Pivek Marta.

Žalna: Miklič Tončka, Koprivec Marija, Matjažič Martin, Habjan Alojzija, Galič Frančiška, Jamnik Anton, Štrus Jožefa, Bučar Alojzija, Saje Tončka, Šeme Francka, Zajc Pepca, Palčar Marija, Štrukelj Vida, Javornik Angelca, Novljan Alojzij, Žitnik Nikolaj, Kokalj Andrejček, Oven Tonček, Kastelic Jože, Ferjan Ivan, Habjan Pepca, Svetek Marija, Vider Ivan, Miknuž Anton, Duša Jože, Sterle Anton, Zakrajšek Milena, Podržaj Štefka, Erjavec Pepca, Karneval Alojzij, Rosi Francka, Kadunc Jerica.

Izžrebani so bili in dobe nagrade: Črnomelj: Kočevar Lojze. — Dev. M. v Polju: Pečar Jožefa. — Ljubljana: Levstek Biserka, Pelan Majda. — Ponikve: Tomšič Marija. — Ribnica: Divjak Zlata. — Stična: Ceglar Tončka, Klemenčič Avguštin. — Vrhnika: Dobrovoljc Janez. — Žalna: Palčar Marija. (Kdor le more, naj pride po nagrado v trgovino Ničman, Kopitarjeva ulica št. 2.)

»Vrtec« izhaja mesečno. Letna naročnina je za skupna naročila 20 lir, za posamezne naslove pa 25 lir. List izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani. Zanj odgovarja Jože Kramarič. Glavni in odgovorni urednik Fr. Ločniškar v Ljubljani, Ulica 3. maja št. 10. Sklep uredništva je peti dan v mesecu. — Uprava »Vrtca« je v Ljubljani, Kopitarjeva ul. št. 2 (H. Ničman).